

особено силен ефект, постигнат без драстично преситуиране на отделните текстове. Склонни до голяма степен да изчетем и „Прозрения“ като съхранена (пренесена от Яворовия проект за книга) стилистична цялост, отново биваме спонтанно въввлечени в правдоподобен, но не и автентичен контекст. Отново се поддаваме на внушенията, излъчени от конструкта *Яворов*.

В „Прозрения“ хронологията на публикуване на отделните журнални цикли – „Падение“ (1906), „Писма. Денят на самолъжата“ (1906), „Признания“ (1907), „Майски вечери“ (1907), цикълът от Нанси (1907), „Зимни нощи“ (1908) – е спасена. Въпреки че границите, които ги отделят, са премахнати, тази хронология загатва еволюирането на *прозренията*, видимото им углъбяване. Но при строго разчертания и премислен образ на дисконтинуалната поетика, еднозначната постъпателност в овладяването на художествените образи е априорно недопустима, нежелана, дори немислима. Една от най-важните презумпции, на които се подчинява лирическото пространство в „Подир сенките на облаците“, е **неделимостта** на постъпателност и настъпателност. Или – *прогресията* на лирическите категории е експлицирана и предадена чрез *агресията*, чрез ненадейния пробив и преломеното слово. Затова тъкмо в хронологически най-последователния и най-малко атрактивен макроцикъл са извършени и най-значимите посегателства върху извисяващата се линия на дискурса. По своеобразен начин следващите в естествена хронология цикли биват обградени и затворени в нови семантични цялости. Между тях, а в края на макроцикъла и вътре в тях, възникват и се издигат нови, неестествени, но напълно допустими *граници*. На практика дискурсът на „Прозрения“ е набразден от ярки гранични линии, прокарани от екзистенциално дълбоките откровения – от творбите, съставили „Леворъчни пръстени“, „Родина“, „Нирвана“, „В часа на синята мъгла“, „Покаяние“ и „Славата на поета“ се превръщат в изключително самостоятелни текстове. Изнесени от първоначалния си контекст,